

rømme, at en hel Del af disse Handeler hovedsagelig dreje sig om de Genstande, som den ærede Indleder anførte, Ure, Kæder etc., men det er ganske betydelige Beløb, der omsættes paa denne Maade mellem Aar og Dag her i Landet. Urmagerforeningen for hele Landet har da ogsaa i 1892 taget denne Sag op, idet den forment, at det ikke kunde blive ved at gaa paa den Maade; Konkurrencen tvang dem ind paa en Forretningsførelse, der for mange blev en ligefrem Ruin. Den henvendte sig derfor til den højtærede Justitsminister, der lovede at stille sig velvillig til Sagen. Smidlertid udkom der i Tyskland en Lov om denne Sag, og i Østerrig beghndte man ogsaa at røre sig. Endelig kom Sagen atter frem sidste Aar, og en fornøjet Henvendelse blev rettet til den højtærede Justitsminister. Det oplystes under disse forskellige Forhandlinger, at der alene om Ure, som vare solgte paa Afbetaling, her i Kjøbenhavn i 1894 var blevet anlagt 294 Retsjager, af hvilke en hel Mængde førte til, at vedkommende blev dømt ret betydelige Bånd- og Brød-Straffe. En hel Del af disse Sager var — kan man vel sige — anlagt som Følge af attenterede Bedragerier, idet Køberne havde købt Genstandene paa Afbetaling for efter nogen Tids Forløb at pantsætte dem, men en Mængde blev ogsaa straffede saa haardt, blot fordi de ikke vare i Stand til at præstere Afdragene, og hvor mange der maatte aflevere Genstandene, efter at have betalt temmelig betydelige Summer, kan man jo slet intet vide om. Et slaaende Eksempel i denne Henseende blev anført paa et jydsk Delegeretmøde, hvor en Urmager fortalte om en bestemt Mand, der havde købt et Ur til 150 Kroners Værdi — det vil sige, det var anført til en saadan Værdi — og som, da han havde indbetalt 140 Kr., glemte at betale det sidste Afdrag; ifølge Lejekontrakten maatte han da straks levere Uret tilbage uden nogen Erstatning. Dette er et af de mange Beviser paa, hvor uheldige Forholdene ere paa dette Omraade, og endnu uheldigere er det selvfølgelig, naar der bliver Tale om hele Udstyr, Møbler, Tæpper og den Slags Ting, som jeg før nævnte. Disse uheldige Forretninger virke absolut skadelig — jeg kan sige til begge Sider, og jeg tror ganske vist, at det foreliggende Lovforslag i det væsentlige rammer det rette.

Der er ganske vist et enkelt Punkt, med Hensyn til hvilket jeg giver den ærede Indleder Ret i, at det har sine Vanskeligheder. Det er § 2, Burderingspørgsmaalet, naar Overenskomsten ophører. Der vilde jeg ønske, at der i Loven blev fastsat Regler om, hvorledes denne Burdering skulde finde Sted, thi det vilde absolut være uheldigt, om man skulde komme til en kostbar Processførelse i hvert enkelt Tilfælde, det vilde medføre, at de fleste ikke vare i Stand til at faa deres Ret og til at faa Genstandene vurderede paa en saadan Maade, at de vare tjente dermed. Men med denne Undtagelse tror jeg, at Lovforslaget i det hele vil være i Stand til — uden at hemme den Slags Afdragshandler, som man ikke kan ønske hemmede, nemlig saadanne, som ere nødvendige af Hensyn til den uformuende Del af Befolkningen —, dog at ramme saadanne Humsigtforretninger, som findes i alle Brancher. Jeg skal med disse Ord anbefale det høje Ting at stille sig velvillig til Lovforslaget.

Det. Hansen: Nærværende Lovforslag skulde ramme alle Afdragshandler, det vil sige, Handeler, hvorved en Genstand er overleveret, medens Købesummen er krediteret, saaledes at den skal betales i flere Rater, i alt Fald i mere end to Rater. Der gøres jo i Lovforslaget et meget alvorligt Indgreb i Kontraktfriheden. Stipulationer, som det i andre Kontraktforhold er fuldstændig tilladeligt at indføre, og som ogsaa i andre Forhold indføres i stor Stil, skulde her være i den Grad udelukkede, at det endogsaa i den ene Paragraf efter den anden siges, at Overenskomsten mellem Parterne af det og det Indhold skulde være fuldstændig ugyldige. Lovforslagets Indhold er altsaa et meget alvorligt Indgreb i Kontraktfriheden, derom kan der ikke være den mindste Tvivl. Spørgsmaalet er blot, om der er tilstrækkelige Grunde og Motiver til virkelig saaledes at optaste sig til Formynder for en Del af Befolkningen, forbyde dem at indrette deres Handel og Wandel, deres Kontrakter i det daglige Liv saaledes, som de nu selv finde det rigtig og forsvarligt. Det er nogenlunde det samme, som jeg tilslod mig at udtale i Fjor ved en anden lignende Lovs Behandling. Skulle vi i Rigsdagen give os til at være Daarernes For-